

DE SAMVIRKENDE INVALIDEORGANISATIONER

Bilag

København, den 17. november 1987

Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg

Christiansborg

1218 København K

Vedrørende: ændring af lov om om arbejdsløshedsforsikring m.v.

De Samvirkende Invalideorganisationer til- lader sig herved høfligst at fremkomme med nogle synspunkter specielt vedrørende det i ovennævnte lovændringsforslag indeholdte forslag om hørehæmmedes adgang til efterløn og bevarelse af invaliditetsydelsen.

De Samvirkende Invalideorganisationer har arbejdet med dette spørgsmål helt siden efter- løn blev indført, og vi glæder os derfor meget over, at der ved Folketingets 1. behandling af dette spørgsmål fremkom positive meldinger fra alle partier, og sagen skulle herefter forhå- bentlig kunne finde en lykkelig udgang.

Under Folketingets 1. behandling blev der fra flere sider peget på, at den foreslåede æn- dring måske burde omfatte andre grupper end hørehæmmede, og i den anledning skal De Samvirkende Invalideorganisationer fremføre følgende synspunkter:

Invaliditetsydelsen, som gennemførtes for godt 25 år siden, blev vedtaget ud fra en forud- sætning om, at personer med et alvorligt er- hvervsevnetab alligevel ind imellem var i stand til at bestride et erhverv, hvorved indtjeningen var så høj, at pension alene af den grund ikke kunne opnås eller opretholdes. Invaliditets- ydelsen skulle så udgøre en kompenserende ydelse.

Tankegangen var den, at personer som op- fyldte de lægelige forudsætninger for opnåelse af mellemste førtidspension, eller for den sags skyld højeste førtidspension, ville kunne være så handicappede, at en almindelig tilknytning til arbejdsmarkedet var udelukket. Det kunne derimod dog ikke udelukkes, at man enten gen- nem en kvalificeret revalidering eller ved en

særdeles selektiv placering kunne finde frem til en erhvervsmæssig beskæftigelse med normal løn.

Uanset at man således på sin vis var på ar- bejdsmarkedet på almindelige vilkår, var det klart at der i større eller mindre udstrækning kunne være en række særlige problemer som kunne løses ved hjælp af denne kontantydelse, og ligeledes var det klart, at de fleste modtagere af invaliditetsydelsen ville være i en situation, hvor et normalt karriereforløb var udelukket.

Invaliditetsydelsen var således som det fremgår nært forbundet med erhvervsmæssig beskæftigelse, og det har da også været praksis, at der ved erhvervsbeskæftigelsens ophør før de 67 år, har kunnet finde en konvertering af invaliditetsydelsen til førtidspensionen sted, uden større problemer.

På et senere tidspunkt modtog Folketinget en tilføjelse til bestemmelsen om invaliditets- ydelsen, gående ud på, at personer, med svær høreskade og derfor svære kontaktproblemer, kunne tildeles invaliditetsydelse for derigen- nem at få en beskeden hjælp til personlig assi- stance til afhjælpning af disse kontaktvanske- ligheder.

Der er her naturligvis ikke tale om en er- hvervsrelateret ydelse, idet kontaktvanskelig- heder selvsagt består uanset om man er i er- hverv eller ej, og dette forhold er baggrunden for, at De Samvirkende Invalideorganisationer stedse har argumenteret for, at hørehæmmede skulle kunne bevare invaliditetsydelsen efter overgang til efterløn, selvom der herved opstår et sammenstød mellem en arbejdsmarkedspoli- tisk og en socialpolitisk ydelse.